

ОСОБЛИВОСТІ ВНУТРІШНЬОГО КОНТРОЛЮ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Внутрішній контроль є важливою складовою в діяльності будь-якого підприємства. Контроль забезпечує систему управління інформацією, необхідною для прийняття тих чи інших управлінських рішень. По відношенню до управління, контроль виконує інформаційну функцію.

Метою контролю є виявлення того, що відбувається, а метою управління – забезпечення того, щоб виконувана діяльність відповідала планам [1, с. 316].

З ролі контролю в управлінні виникає важливий висновок про те, що контроль не можна розглядати у відриві від застосовуваної системи управління [2, с. 176].

На основі аналізу нормативних документів й авторських підходів до здійснення внутрішнього контролю на підприємстві сформульовані наступні вимоги:

- обов'язковість внутрішнього контролю впливає як з вимог законодавства, так і з практики ведення бізнесу;
- безперервність та періодичність внутрішнього контролю визначаються поставленими перед ним завданнями;
- ефективність внутрішнього контролю визначається завданнями ведення бізнесу та повинна оцінюватися (відповідно до рекомендацій та документів з аудиту);
- раціональність внутрішнього контролю також закріплена як вимога до його організації;
- документування та надійність внутрішнього контролю створюється також відповідно до рекомендацій та документів з аудиту. Надійність внутрішнього контролю потрібна на рівні розумної (достатньої) впевненості.

Кінцевою метою внутрішнього контролю є успішність діяльності підприємства, для чого необхідно, зокрема:

- забезпечити ефективність діяльності;
- дотримуватися законодавчих та нормативних актів;
- формувати достовірну звітність.

Іншими словами, метою внутрішнього контролю є забезпечення законності, доцільності та ефективності діяльності підприємства.

Процедури контролю різні за своїм змістом, й для їх планування та

здійснення повинні бути визначені наступні елементи: суб'єкт контролю, об'єкт контролю, предмет контролю, дати (періодичність) контролю (рис. 1).

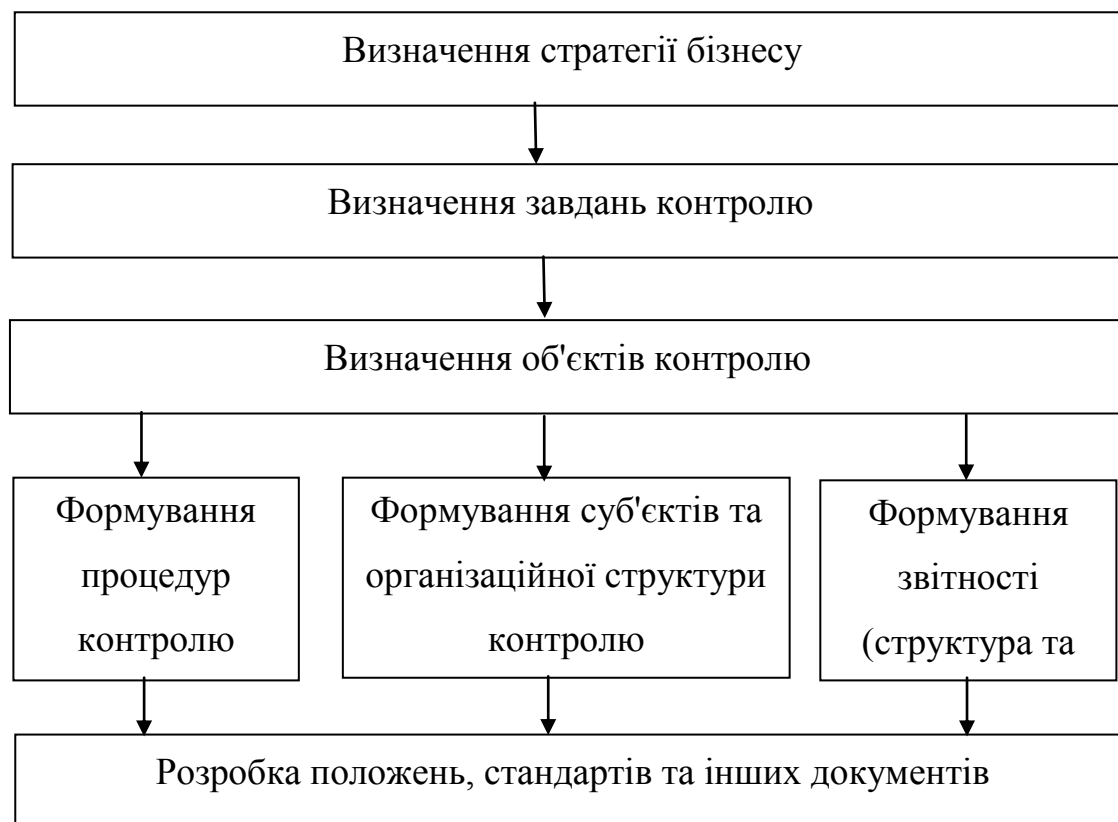

Рис. 1. Схема побудови внутрішнього контролю

У структурі системи внутрішнього контролю виділяють різну кількість елементів. Елементи системи внутрішнього контролю формуються відповідно до рекомендацій та стандарту аудиту.

Запропонований методичний підхід щодо організації внутрішнього контролю заснован на декомпозиції цілей діяльності підприємства та завдань контролю на основі використання ризико-орієнтованого підходу.

Запропонований методичний підхід дозволяє уникнути виділення окремих компонентів системи внутрішнього контролю в якості контрольованого об'єкта, приділивши всю уваги не структурним елементам системи внутрішнього контролю, а виконанням поставлених перед внутрішнім контролем завдань.

Література

1. Мельник А.О. Проблеми реалізації механізмів адаптації виробничо–економічних систем / А.О. Мельник - Вісник Технологічного університету Поділля, 2003. – №5(2), С. 316.

2. Сучасні проблеми економічного розвитку України: монографія / за ред. О.В. Ольшанської, А.О. Мельник, Т.Є. Воронкової – К.: ТОВ «ДКС центр», 2018. – 184 с.

3. Mykola Denysenko, Alona Melnyk, Zorina Shatskaya, Olena Budiakova (2019) “International regulatory experience business activity”.

Doslidzhennia ta innovatsii, p. 55-58. Available at : <http://conferencii.com/files/archive/2019-02.pdf>.

4. Орлова О. Е. Внутренний контроль: организационный аспект. Актуальные вопросы бухгалтерского учета и налогообложения. 2012. № 21. С. 56–60.

5. Сонин А. Внутренний аудит для успешной компании. Консультант. 2004. № 19. С. 20–25. 14.

6. Хмелев С. А. Создание службы внутреннего контроля в системе экономической безопасности предприятия. Вектор науки ТГУ. 2011. № 1. С. 285–288.

7. Корінько М. Д. Контроль та аналіз діяльності суб'єктів господарювання в умовах її диверсифікації: теорія, методологія, організація: моногр. Київ: ДП «Інформ.-аналіт. агентство», 2007. 429 с.

УДК 339.727

Кремень В.М., д.е.н., доцент,
Гоженко І.С., студент

Київський національний університет технологій та дизайну

ПРЯМІ ІНОЗЕМНІ ІНВЕСТИЦІЇ ЯК ЧИННИК ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ

За визначенням експертів МВФ та ОЕСР, прямі іноземні інвестиції – це вкладення резидента з однієї країни (інвестора) у підприємство-резидент іншої країни (підприємство прямого інвестування), за допомогою яких резидент отримує довгостроковий дохід. Надаючи інвестиції інвестор має купити 10% чи більшу частку звичайних акцій чи право голосу в підприємстві за кордоном. Прямі іноземні інвестиції являють собою так звані, довгостроковий транспортний потік капіталу, через який можна запобігти дефіциту платіжного балансу, збільшити виробничі потужності, підвищити конкурентоспроможності місцевих фірм та зв'язати вітчизняні підприємства з глобальними ринками [1].

Прямі іноземні інвестиції виступають важливим фактором економічного розвитку, який допомагає запобігти гострій нестачі фінансових ресурсів, сприяє оновленню та модернізації виробництва, створює додаткові робочі місця, прискорює технічний прогрес, забезпечує необхідні структурні зрушення у народному господарстві, забезпечує зростання кількісних і якісних показників внутрішньої та зовнішньоекономічної діяльності.

Дослідження ЄБРР показують, що іноземні інвестиції безпосередньо